

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce R.Z.**, bytem..., zastoupeného JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem, se sídlem Kolín, Legerova 148, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.7.2015, č.j. DSH/7894/15,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.7.2015, č.j. DSH/7894/15 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Klatovy (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 5.5.2015, č.j. OD/5282/15/Ka (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče (žalobce) a provedený záznam byl potvrzen.

II.

Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil dvěma skupinami žalobních bodů.

V první skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Nereflektování odvolacích důvodů*“, žalobce namítal, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, č.j. MSK 49924/2014, vydané ve věci shodné, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ve věcech shodných či obdobných - rozhodnutí ze dne 22.10.2014, č.j. MSK 126113/2014, ze dne 12.11.2014, č.j. MSK 121761/2014 - vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, a to hlavně ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, kdy toto činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Obdobný postup vyplývá již z rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19.1.2015 č.j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, kdy městský úřad odmazal dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení, které byly učiněny na základě nezpůsobilých podkladů. Dle správního řádu existuje zásada legitimního očekávání, kdy dle této zásady by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct (!), se žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (precedens), užívání zásady legitimnosti jej de facto zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, kdy tato rovnost je narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

V druhé skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*“, žalobce uvedl, že v odvolání napadá jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu žalovaný uvádí, že tyto posuzovat nemůže, byť praxe popsána v bodě předcházejícím vypovídá o praxi jiné. Jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvlé orgánu veřejné moci. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokované řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování

nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Příložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677, která nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C 1404971, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci. Dle žalobce není podklad způsobilý zejména v následujících případech: i) Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) či ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou či případně porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou. ii) Dále v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“. Dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je zákonem stanovenou povinností řidiče být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla, kdy pokud je osoba nepřipoutána jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, ovšem takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče. iii) Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Tedy, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích a nikoli dle zákona o silničním provozu. iv) Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

Žalobce dále uvedl, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu (č.j. 4 As 127/2014-39) vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, ovšem je v tomto rozsudku přesně vymezena. Z daného rozsudku však vyplývá, že je

třeba takovéto podklady posuzovat individuálně a není možné popisy skutku v rozhodnutí paušalizovat. Z rozsudku též vyplývá skutečnost, že správní orgán by se jednotlivými podklady měl zabývat tak, aby případně mohl vyloučit nicotnost či nezpůsobilost.

Žalobce dále uvedl konkrétní výtky k pokutovému bloku ze dne 16.3.2015 série GE/2014 E2280966 a k pokutovému bloku ze dne 12.9.2014. Pokutovému bloku ze dne 16.3.2015 vyčítal, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1k“ a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále dle žalobce vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), a není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, kdy je zde uveden pouze název obce a ulice, kde mělo ke spáchání přestupku dojít a kdy tyto údaje jsou z větší části nečitelné. Rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zdali k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedena již výše zmíněná právní kvalifikace „§6/1a z.č. 361/2000Sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 6 odst. 1 písm. a zák. č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích... Rozhodnutí není podepsáno oprávněnou úřední osobou. K blokové pokutě ze dne 12.9.2014 žalobce uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1k“. Rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci a není v něm uvedeno město, kde mělo dojít k předmětnému přestupku. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zdali k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedena již výše zmíněná právní kvalifikace „§6/1a 361/2000“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 6 odst. 1 písm. a zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích... Dále není vůbec uveden správný popis jednání, a to ani ve formě popisu skutkové věty. Nečitelný popis pravděpodobně ve znění „nebyl připoután“ nelze považovat ani za popis skutkového děje, natož za určitou skutkovou větu. Toto je chybou rozhodnutí takového rozsahu, že způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobce tedy zpochybňuje způsobilost pokutových bloků ze dne 16.3.2015 a ze dne 12.9.2014 být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupek není jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezen. Není tedy bez důvodných pochybností patrné, komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací tak, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č.j. 4 As 127/2014-39.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že se ve svém rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu podrobně vyjádřil ke všem odvolacím důvodům a že k rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ve svém rozhodnutí uvedl, že toto rozhodnutí řeší určitý specifický případ konkrétního řidiče a není závazný pro další rozhodování jiných správních orgánů. Dále žalovaný uvedl, že pokutové bloky, jejichž ověřené kopie jsou součástí spisové materie, obsahují veškeré náležitosti pro to, aby mohly být na jejich podkladě zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče. Ve spisové materii se nacházejí pokutové bloky, které prvoinstanční orgán vyžádal ke všem přestupkům, kterými byla dosažena hranice 12 bodů v evidenci řidiče, když ve všech případech je vždy z celkového kontextu zcela zřejmé, o jaký přestupek se jedná, vždy je uvedeno zákonné označení přestupku a přestupková jednání jsou na pokutovém bloku zapsána zcela jednoznačně a jsou nezaměnitelná s jiným přestupkovým jednáním. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20.

Závěrem žalovaný uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobce o nesprávnosti argumentu, že žalobce svým podpisem stvrdí souhlas s provedeným blokovým řízením. Naopak k tomuto žalovaný uvádí, že bez podpisu žalobce by blokové řízení vůbec neproběhlo, jelikož podpis přestupce je nedílnou součástí pokutového bloku, kdy okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Žalovaný na základě výše uvedeného trvá na tom, že údaje na pokutových blocích jsou zcela zřetelné a že shromážděné pokutové bloky obsahují všechny náležitosti, které plně postačují k tomu, aby na základě nich mohl být zaznamenán příslušný počet bodů do registru řidičů.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal důvodnou první skupinu žalobních bodů.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, již prvoinstanční orgán od příslušných správních orgánů vyžádal rozhodnutí, která byla podkladem pro záznam bodů v registru řidičů.

Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „v řízení o námitkách byly v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010 č.j. 5 As 39/2010 všechny úkony, které byly potřebné pro účely kontroly správnosti napadeného záznamu. Od příslušných orgánů Policie ČR byly vyžádány pokutové bloky a údaje na nich byly porovnány s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení a s údaji uvedenými v evidenci, kdy bylo

zjištěno, že tyto údaje spolu ve vzájemné souvislosti plně korespondují. Přestupek ze dne 16.3.2015 byl dokonce přezkoumán příslušným správním orgánem Policie ČR a rozhodnutí nebylo zrušeno ani změněno.“. Žalovaný dále uvedl, že „k odvolacímu důvodu, že se správní orgán v odkazu na ustanovení § 123 zákona č. 361/2000., o provozu na pozemních komunikacích nezabýval celkovým skutkovým stavem věci a nezajistil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí především i způsobilé podklady rozhodnutí ve věci záznamů v bodovém hodnocení řidiče odvolací správní orgán uvádí, že správní orgán I. stupně, jak je již výše uvedeno, vyžádal pokutové bloky k namítaným přestupkům, jejichž prověřením bylo zjištěno, že body do bodového hodnocení řidiče byly zaznamenány správně a na podkladě vydaných platných rozhodnutí. Dále bylo zjištěno, že všechny pokutové bloky obsahují veškeré potřebné náležitosti, jsou jasné a srozumitelné a tedy způsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Dále k této věci odvolací správní orgán uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 96/2008- 44 je zřejmé, že „správní orgán rozhodující v řízení námítkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o provozu na pozemních komunikacích) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (t.j. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu ustanovení § 123b odst. 1,2 zákona o provozu na pozemních komunikacích) a zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu č. 361/2000 Sb. V případě všech namítaných přestupků odvolatele se rozhodně ve spisové dokumentaci tento způsobilý podklad pro záznam bodů ve formě pokutových bloků nachází. K odvolacímu důvodu, že by snad rozhodnutí bylo nesrozumitelné pro příslušníky jiné vrstvy lidské společnosti, než vrstvy odborné odvolací správní orgán uvádí, že v rozhodnutí nejsou užity žádné výrazy, které by byly pro běžného občana nesrozumitelné. Správní orgán I. stupně tvoří všechna rozhodnutí tak, aby rozhodnutí bylo srozumitelné pro běžného občana, nikoli například jen pro „odbornou veřejnost“. Rozhodnutí jsou vydávána v tomto případě pro řidiče, kteří jsou běžnými občany České republiky, odvolací správní orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a nezjistil pochybení týkající se nesprávně zapsané právní normy, na které je v odvolání poukazováno. K tomuto odvolací správní orgán dále uvádí, že pokud by nastala taková situace, kdy by byla právní norma chybně zaznamenána ve smyslu, že za zkratkou Sb., by chyběla čárka a nacházela se zde pouze tečka, nejedná se o chybu takového charakteru, která by zapříčinila nezákonnost rozhodnutí. K vyjádření odvolatele, že správní orgán musí postavit najisto, že se přestupkového jednání dopustil ten, kdo má být za toto jednání postižen a existuje-li pochybnost, nelze jej za přestupek postihnout odvolací správní orgán uvádí, že s tímto tvrzením plně souhlasí. Musí ale zároveň dodat, že v případě přestupkových jednání odvolatele tato pochybnost po celou dobu řízení nenastala. Správní orgán I. stupně vyžádal od příslušných orgánů Policie ČR pokutové bloky, jejichž kontrolou bylo zjištěno, že ve všech případech byla osoba přestupce jednoznačně ztotožněna, a to dle občanského, či řidičského průkazu a rovněž na všech pokutových blocích se shodují osobní údaje přestupce s jeho skutečnými údaji. Není tedy možné, aby v případě těchto přestupků došlo k záměně osoby, která přestupek spáchala. K dalšímu odvolacímu bodu odvolací správní orgán uvádí, že v tomto případě pro záznam bodů do registru řidičů existoval způsobilý podklad. Body byly zaznamenány nejprve na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, či na základě pravomocného rozhodnutí, ale jak je již výše uvedeno, správní orgán I. stupně si v rámci námítkového řízení vyžádal rozhodnutí, která byla ve věci těchto přestupků vydána (pokutové bloky) a tyto porovnal s oznámeními o uložení pokuty a se záznamy v evidenci řidičů.

Rozhodnutí ve věci je v tomto případě způsobilým podkladem pro záznam bodů. Způsob přezkumu bodových záznamů popisuje správní orgán I. stupně na straně č. 3 napadeného rozhodnutí. - jak je již výše uvedeno, přezkoumané pokutové bloky obsahují veškeré náležitosti pro to, aby mohly na jejich podkladě být zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče, a obsahují rovněž všechny atributy, které odvolatel uvádí jako nezbytné ve svém odvolání. K použité zkratce „R“ jako označení přestupku rychlosti odvolací správní orgán uvádí, že ve spisové materii se takový pokutový blok nenachází. Pokud se zde zkratka R objevuje, je doplněna slovním popisem a údaji o stanovené a překročení rychlosti a výsledné rychlosti po odečtu. Dále je zde uvedeno zákonné označení přestupku. Skutečnost, že se v tomto případě jedná o překročení rychlosti, je zcela jednoznačná a je nezaměnitelná s žádným jiným přestupkovým jednáním, které by odvolatel případně spáchal. Jedná se o naprosto stejnou situaci, jako v případě, že by na pokutovém bloku bylo jako popis přestupku uvedeno „nepřipoután BP“. K takovým případům tomuto se vztahuje rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 4.9. 2012, č.j. 7 As 94/2012- 20, kde je uvedeno, že „...s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé nebo zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ustanovení § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil“. K příloze odvolání, kterou je rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje odvolací správní orgán uvádí, že tato kopie rozhodnutí, resp. jeho obsah řeší určitý specifický případ konkrétního řidiče a není závazný pro další rozhodování jiných správních orgánů. Zdejší správní orgán má za to, že popis přestupkového jednání je na základě výše uvedeného naprosto postačující ve věci záznamu bodů.“.

Z právě provedené citace odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá nedůvodnost námitek žalobce, neboť žalovaný „posuzoval jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče“ a zabýval se i žalobcem označeným „rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje“. Žalovaný se nedopustil žalobcem namítaných pochybení, tudíž bylo na žalobci, aby eventuálně konkrétními námitkami poukazem na konkrétní skutečnosti zpochybnil způsobilost jednotlivých rozhodnutí pro záznam bodů v registru řidičů.

Soud neshledal důvodnou ani druhou skupinu žalobních bodů.

Předně je nezbytné uvést, že tvrzení žalobce, že „jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení“, se nezakládá na pravdě, jak vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti druhé skupiny žalobních bodů.

Pokud žalobce tvrdí, že „i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu“, lze se s jeho tvrzením ztotožnit, kromě údaje o tom, že žalovaný použil „argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí“. Tento argument žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepoužil. Tato obecná tvrzení však nijak neprokazují zákonnosti či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o námitku žalobce, že „přiložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677 nesplňují dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí“, je nezbytné uvést, žádné takové pokutové bloky ani pokutové bloky stejných sérií nebyly podkladem pro záznam bodů v registru řidičů.

Pokud jde o námitku žalobce, že „v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“ je vhodné zopakovat závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku uvedl, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovitě formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve

svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují. Ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o přestupcích, ve znění účinném v době spáchání přestupku, stanoví, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo podle zvláštního právního předpisu nebo na pokyn "Stůj" daný při řízení provozu na pozemních komunikacích osobou oprávněnou k řízení tohoto provozu podle zvláštního právního předpisu. Ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví, že při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem "Stůj!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá" se symbolem „Dej přednost v jízdě!“ a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením. Dalším údajem na přestupkovém bloku je, že přestupek byl spáchán dne 22.1.2010 v 19.10 hod. v Karviné na tř. 17. listopadu. Taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo“.

Pouze a jen na základě popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, tedy nelze dospět k závěru o nezpůsobilosti rozhodnutí pro záznam bodů v registru řidičů. Již z tohoto důvodu nemůže být námitka žalobce shledána důvodnou.

Přesto, pokud jde o pokutový blok ze dne 21.2.2013 byly v něm krom údaje „řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci R 50/66/63 km/h“, označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona, a označení, za jaký přestupek byla pokuta uložena. Totéž platí pro pokutový blok ze dne 21.3.2013 (přestupkové jednání ze dne 30.11.2012), kde byl uveden údaj „60/88/85 km/h mimo obec“. Na základě těchto skutečností je nezbytné dospět k závěru, že „taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo“.

Pokud jde o námitku žalobce, že „v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“, ani tuto nelze shledat důvodnou.

Na pokutovém bloku ze dne 12.3.2012 byly krom údaje „řidič nebyl za jízdy připoután bezpeč. pásem, LP nepředložil“ označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona, označení, za jaký přestupek byla pokuta uložena. Na pokutovém bloku ze dne 9.7.2012 byly krom údaje „jízda bez BP“ označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona, označení, za jaký přestupek byla pokuta uložena. Na pokutovém bloku ze dne 12.9.2014 byly krom údaje „řidič nebyl za jízdy připoután bezp. pásem“ označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona a označení, za jaký přestupek byla pokuta uložena. Na pokutovém bloku ze dne 16.3.2015 byly krom údaje „řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem“ označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona, označení, za jaký přestupek byla pokuta uložena. Na základě těchto skutečností je nezbytné dospět k závěru, že ve všech čtyřech případech „taková specifikace splňuje požadavek dostatečné

individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo“.

Z popisu deliktního jednání žalobce je navíc zcela jednoznačné, že byla trestána jeho jízda bez připoutání se bezpečnostním pásem, nikoli nepřipoutání se spolujezdce. U přestupků ze dne 12.3.2012, 12.9.2014 a 16.3.2015 je výslovně uvedeno, že nepřipoután nebyl „řidič“. U přestupku ze dne 9.7.2012 byla sankcionovaná „jízda“ žalobce „bez BP“ nikoli „nepřipoutání se spolujezdce“.

Namítá-li žalobce, a to pouze obecně, že „z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít“, je nezbytné uvést, že na všech pokutových blocích je uvedeno, kdy a kde mělo ke spáchání přestupků žalobcem dojít. Ve spojení se zákonnými ustanoveními na pokutových blocích uvedených, je zcela zřejmé, že sankcionováno bylo deliktní jednání žalobce na „pozemních komunikacích“. Z ničeho nevyplývá a žalobce ostatně ani netvrdí, v případě jakého přestupku se mělo jednat o prostor „mimo pozemní komunikaci“. Dlužno však doplnit, že nic takového žalobce důvodně tvrdit ani nemůže, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-44, „správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“ Správnost a zákonnost pokutového bloku tak žalovaný přezkoumávat nemohl.

Konečně k tvrzením žalobce o tom, že „údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku“, že „je třeba takovéto podklady posuzovat individuálně a není možné popisy skutku v rozhodnutí paušalizovat“ a že „správní orgán by se jednotlivými podklady měl zabývat tak, aby případně mohl vyloučit nicotnost či nezpůsobilost“, je nezbytné uvést, že s těmito se ve své podstatě ztotožňuje i soud, avšak tyto obecné proklamace neprokazují zákonnosti či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud neshledal důvodnými žalobcovy námitky týkající se konkrétně pokutového bloku ze dne 16.3.2015, tj. námitky, že „rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci“ ve formě údaje „125c/1k“ a „§6/1a z.č. 361/2000Sb“, „vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci)“, „není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, kdy je zde uveden pouze název obce a ulice a tyto údaje jsou z větší části nečitelné“, „nelze

přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku“ a „rozhodnutí není podepsáno oprávněnou úřední osobou“.

Stran právní kvalifikace přestupku ve formě údaje „125c/1k“, kterýžto správní orgán vepsal za symbol „§“ do rubriky pokutového bloku označené jako „6. Pokuta uložena za přestupek dle § ... zák. č. ... Sb., ve znění p.p.“, přičemž současně za text „zák. č.“ doplnil údaj „361/2000“, soud konstatuje, že je zcela zřejmé, že tímto je míněn přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Údaj „§ 6/1a z.č. 361/2000 Sb“, jenž je uveden v pokutovém bloku pod rubrikou označenou jako „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“, kdy celý zde uvedený text zní: „16.3.2015 v 18:15 hod. Klatovy, Jiráskova, § 6/1a z.č. 361/2000 Sb – řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, 2P6 5785“, pak bez jakýchkoli pochybností znamená § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu přitom zakotvuje žalobcem porušenou povinnost v provozu na pozemních komunikacích a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona takové jednání definuje jako přestupek. „Zhutnění“ označení zákonných ustanovení na pokutovém bloku lze ospravedlnit omezeným prostorem pro vyjádření příslušných skutečností. Z uvedených důvodů se soud neztotožňuje s názorem žalobce, že „rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci“ ve formě údaje „125c/1k“ a „§6/1a z.č. 361/2000Sb“ a že „nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci“. Pokud jde o místo přestupku „Klatovy, Jiráskova“, považuje soud takový údaj za zcela jednoznačné označení místa spáchání přestupkového jednání. Povinnost řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem platí kdekoli na pozemní komunikaci, tj. v daném případě kdekoli na úseku ul. Jiráskova v Klatovech, pročez není třeba trvat na bližším označení místa přestupku. Soud neshledal problém ani v čitelnosti tohoto údaje. Ostatně i žalobce byl schopen předmětné údaje přečíst, jinak by nemohl argumentovat tvrzením, že místo přestupku je označeno jen názvem obce a ulice. Z pokutového bloku tedy je „seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání“ a nelze souhlasit s tím, že „údaje [název obce a ulice] jsou z větší části nečitelné“. K výtkám žalobce stran veřejně přístupného nebo soukromého pozemku je třeba konstatovat, že z hlediska skutkové podstaty přestupku, za který byl žalobce postižen, je zcela irelevantní, zda k sankcionovanému jednání došlo na veřejně přístupném pozemku či na pozemku soukromém, podstatné je pouze to, zda se tak stalo v prostoru pozemní komunikace. Není proto důvodná námitka žalobce, že „nelze přezkoumatelným způsobem zjistit, zdali k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku“. Zde soud nadto připomíná své výše uvedené závěry, a sice že na pokutovém bloku je uvedeno, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku žalobcem dojít, přičemž ve spojení se zákonnými ustanoveními na pokutovém bloku uvedenými je zcela zřejmé, že sankcionováno bylo delikttní jednání žalobce na „pozemních komunikacích“. Z ničeho nevyplývá a žalobce ani netvrdí (a ostatně ani důvodně tvrdit nemůže), že se dne 16.3.2015 v 18:15 hod. dopustil jízdy bez připoutání bezpečnostním pásem mimo pozemní komunikaci. V návaznosti na to nezbyvá než dodat, že není opodstatněné žalobcovo tvrzení, že „vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci)“. Pokutový blok byl v daném případě vydán Policií České republiky. Policie České republiky dohlíží na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, kdy v rámci výkonu tohoto dohledu mimo jiné kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a projednává v

blokovém řízení přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 124 odst. 9 zákona o silničním provozu). „*Věcná příslušnost orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal*“, je tedy jednoznačně dána. Konečně není důvodná námitka žalobce, že pokutový blok není podepsán oprávněnou úřední osobou. Pokutový blok podepsán je, a to za současného uvedení služebního čísla zasahujícího policisty.

Pokud jde o námitky konkrétně vznesené vůči pokutovému bloku ze dne 12.9.2014, že „*rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci*“ ve formě údaje „125c/1k“ a „§6/1a 361/2000“, „*není uvedeno město, kde mělo dojít k předmětnému přestupku*“, „*nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku*“, rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť v něm „*není vůbec uveden správný popis jednání, a to ani ve formě popisu skutkové věty. Nečitelný popis pravděpodobně ve znění „nebyl připoután“ nelze považovat ani za popis skutkového děje, natož za určitou skutkovou větu*“, ani tyto námitky nejsou důvodné. Ohledně právní kvalifikace přestupku ve formě údaje „125c/1k“, kterýžto správní orgán vepsal za symbol „§“ do rubriky pokutového bloku označené jako „6. Pokuta uložena za přestupek dle § ... zák. č. ... Sb., ve znění p.p.“, přičemž současně za text „zák. č.“ doplnil údaj „361/2000“, soud opět konstatuje, že je zcela zřejmé, že tímto je míněn přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Údaj „§ 6/1a) z.č. 361/2000 Sb.“ skutečně zaznamenaný na pokutovém bloku namísto žalobcem tvrzeného „§ 6/1a 361/2000“, jenž je uveden pod rubrikou označenou jako „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“, kdy celý zde uvedený text zní: „Dne 12.9.2014 v 18¹⁰ hod. v obci Plánice u BČS řidič nebyl za jízdy připoután bezp. pásem § 6/1a) z.č. 361/2000 Sb., rz – 2P6 5785“, pak bez jakýchkoli pochybností znamená § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu přitom zakotvuje žalobcem porušenou povinnost v provozu na pozemních komunikacích a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona takové jednání definuje jako přestupek. „Zhutnění“ označení zákonných ustanovení na pokutovém bloku lze ospravedlnit omezeným prostorem pro vyjádření příslušných skutečností. Z uvedených důvodů se soud neztotožňuje s názorem žalobce, že „*rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci*“ ve formě údaje „125c/1k“ a „§6/1 361/2000“ a že „*nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci*“. Jelikož v pokutovém bloku je uvedeno, že k přestupku došlo „v obci Plánice u BČS“, není správné žalobcovo tvrzení, že „*v rozhodnutí není uvedeno město, kde mělo dojít k předmětnému přestupku*“. Pokud jde o žalobcovy výtky stran veřejně přístupného nebo soukromého pozemku, odkazuje soud na závěry a argumentaci ohledně totožné výhrady k pokutovému bloku ze dne 16.3.2015 s tím, že ani v případě žalobcova jednání dne 12.9.2014 z ničeho nevyplývá a žalobce ani netvrdí (a ostatně ani důvodně tvrdit nemůže), že by se jej žalobce dopustil mimo pozemní komunikaci. Rovněž není opodstatněné tvrzení, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť v něm není „*uveden správný popis jednání, a to ani ve formě popisu skutkové věty. Nečitelný popis pravděpodobně ve znění: „nebyl připoután“ nelze považovat za popis skutkového děje, natož za určitou skutkovou větu*“. Jak již bylo uvedeno shora, na pokutovém bloku ze dne 12.9.2014 byly kromě údaje „*řidič nebyl za jízdy připoután bezp. pásem*“ označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona a označení, za jaký přestupek byla pokuta uložena, přičemž taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se žalobce dopustil a kdy a kde se to stalo.

Lze tedy uzavřít, že pokutové bloky ze dne 12.9.2014 a ze dne 16.3.2015 byly způsobilými podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, když údaje v nich uvedené ve své vzájemné kombinaci dostatečně individualizují skutky, za které byl žalobce postižen.

V.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal (a ostatně mu ani žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly), rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. června 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková